

Ἡ ἀρχή μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

ΦΡΟΝΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ.—Συνδρομὴ προπληρωτῆα στὴν Ἑλλάδα 12 ὄρ. στο ὄσω τῆς Ἑλλάδος 15. ἐκκρίσεται τρεῖς τη. εἰσὸμακάκι, ἀπο 7—8, καὶ κίβδες φύλλα. Γιὰ κάμμια καταχῶρησι δὲν ἔχει πληρωμὴ, οὔτε γιὰ τὰς γ'ωστοποιήσεις. Κάμμια καταχῶρησι εἴτε τυπωθῆ, εἴτε μὴ, δὲν ἀπιστρέφεται. Ὅσοι μᾶς στέλνουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυπώνεται. Διάρκεισι κάμμια δὲν γίνεσθε, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τέτοιαις ἄς πᾶν σ' ἄλλαις ἐφημερίδαις. Γραφεῖ ξεγράψαι δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν πολλά, νὰ ξέρωσθε πῶς τὰ γράμματά τους δὲν θὰ διαδάζωνται.

Ἀθήναι, 26 Ἰανουαρίου 1883

Ἄριθ. 140+138+54

Σήμερα

Δένε εἶναι ἡ δευτέρα μέρα τῆς σαρακοστής.

Δέν ξέρω, αὐτοὶ οἱ εὐλογημένοι οἰκουμενικοὶ πατέρες, τί ἤθελαν καὶ μᾶς πέταξαν καταμεστῆς στὰ μεθύσια μας, τὰ σφαχτὰ καὶ τὰ μακαρούνια, καὶ δυὸ μέραις σαρακοστιανῆς, μὲ τὰ στρίδια των καὶ μίδια ποῦ μᾶς τὰ πουλοῦν μιὰ δραχμὴ τὴν ὀκτὰ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἡ μιὰ ὀκτὰ εἶναι πέτρες.

Φαίνεται, οἱ ἅγιοι Οἰκουμενικοὶ, ὅτι ὅταν ἔκαναν τὴν Συνόδον τους πῶς τὸ εἶχαν παραξεκοντακιάσει στὸ φαγοπότι, ὄλο ἀπὸ κρεατάρᾳ — καὶ ξέρετε δὰ τί θὰ πῆ δεσποτικὸ τραπέζι — ἐσκέφθησαν νὰ φᾶν καὶ μιὰ μέρα ὄλο σαρακοστιανᾳ, — τοὺς καλάρσσε. Τρῶν τὴν ἄλλη κρεατάρᾳ, ἀλλὰ μποχτᾶν, δὲν σίκοινε τὸ στομάχι τους, καὶ εἶπον, τρῶμε καὶ αὔριον σαρακοστιανᾳ ;

Καὶ ἔτσι ἔγινε, καὶ μᾶς φόρτωσαν αὐταῖς τῆς δυὸ μέραις στὴν καρπούρα μας καὶ εἰς βάρος τῆς σαρακοστής καὶ εἰς βάρος τοῦ στομαχοῦ μας καὶ εἰς βάρος τοῦ μπουργκιῦ μας, γιὰ τὸ ὅποιον θελήσει νὰ κουνήσῃ λιγάκι τὴν οὐρά του ἢ γιὰ μαῦρο χαβιάρι — (ὁ Ρογκόπολος καὶ ὁ Κούζης ἔχουν τὸ ἀριστο) ἢ γιὰ χταπόδι καὶ αὐγοτάραχο εἶνε χαρμένος, ὅσοι δὲ πάλι εἶναι φτωχοὶ φουσκᾶν στὸν ταραμᾳ καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὰ παιδιὰ τους ἔχουν κοψίματα καὶ λέν πῶς κρυλόγησαν.

Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου, ἀλλὰ ἦρθε ὁ λόγος ἔτσι γιὰ τὴν ἑμιλήτωμε λόγια σαρακοστιανᾳ.

Τὸν

καιρὸ ποῦ ἦταν ὁ θεῖος τοῦ βασιλέα μας ἐδῶ ὁ Ἰωάννης ἔτυχε καὶ πήγαιναν περίπατο ποδαριῶντας ἐκεῖ στὸ σταθμὸ τοῦ σιδηρόδρομου, ὅπταν νὰ καὶ περνοῦσε ἓνα ἀμάξι φορτωμένο ἄχυρα φιλά ὡς τὸ παλάτι ἀπάνω στὰ ὁποία καθότανε ὁ ἀμαξᾶς σὰν νὰ ἦτανε στὸν ὑψηλότερο θρόνον τοῦ κόσμου.

Σκονταῦται τὸ ἓνα ἀλόγο τοῦ καὶ πέφτει. Ἄνθρωποι δὲν ὑπαρχαν, πήγαν λοιπὸν ὁ βασιλέας μας καὶ ὁ θεῖός του καὶ πολεμοῦσαν νὰ τὸ σηκώσουν ἀπὸ τὴν κοιλιὰ, τὸ ὅποιο βλέποντας ὁ ἀμαξηλάτης τοὺς φώναξε :

— Ὅχι ρε, ἀπὸ τὴν οὐρά καὶ τ' αὐτιά πιάστε το νὰ σηκωθῆ.

Σὰν ἀκούτε ὁμῶς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ἀμαξιοῦ νὰ τοῦ πῆ ἓνας κλητῆρας πῶς ἦτανε ὁ βασιλέας, κατρακύλησε ἀπὸ τὰ ὕψη του τὰ ἀχέρηνια καὶ πήρε τὸν δρόμον τοῦ Περαιᾳ χωρὶς νὰ πάρῃ ἀναπνοή.

Ἔτσι καὶ τώρα ὁ Τρικούπης μας κάθεται στὸν ψηλὸ ἀχέρηνιο θρόνον τῆς κυβερνήσεως, καὶ ἐνῶ βλέπει ὅτι τὸ ἓνα ἀλόγο = ἦγουν ὁ φτωχὸς λαὸς = ἐγονάτισε, αὐτὸς δὲν ἐννοᾷ νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ τὴν θέσι του, ὅταν ὁμῶς ἡ ἀντιπολίτευσις, ὅπως μεγάλωσε καὶ ἀνδρώθηκε καὶ παληκαρώθηκε παρουσιαστικῆ ἐνώπιόν του ὡς ἀληθινὴ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἔθνους δὲν θὰ σῶρουν, ὄχι, τὸ ψόφιο ἀλόγο τὸν Λαὸ ἀπὸ τ' αὐτιά ἀλλ' αὐτὸν καὶ θὰ τὸν πᾶνε στὸν κατῆ, ἐκεῖ ποῦ ἔμειθε καὶ ἄλλοτε.

Μὴ βιάζεστε, γιὰ τὴν σκύλα ἀπὸ τὴ βία της κάνει τὰ κουτάβια της στραβά, ἀν καλὰ τὰ κάνει καὶ ἡ γάτα ποῦ δὲν βιάζεται, ἀλλ' ἄς ἦναι, μὴν βιάζεστε, καὶ τάχει πλέον χαμένα.

Πεντάρᾳ τὰ ταμεία δὲν ἔχουν καὶ κατάντησε ἀλὰ τούρα νὰ καθυστερᾷ ὡς καὶ τοὺς ψωρομιστοὺς τοῦ στρατοῦ μας, καὶ δὲν ξέρομε ἀν πέρουν καὶ τὸ σιτερέσιό τους αὐτὸ βερεσέ.

Οἱ Γάλλοι ὁμῶς νύκτοχοι καὶ στρατηγοὶ παχύνουν.

Μὴ βιάζεστε καὶ κατῆ θὰ γίνῃ καὶ τότε θὰ δοῦμε ὁ Τρικούπης μὲ τὸν ἀχέρηνιο θρόνον του, τί θὰ γίνῃ, καὶ πῶς θὰ κρεμμονασιστῆ.

Εἶπα

ὅτι ὁ Λαὸς εἶναι ψόφιος, καὶ αὐτὸ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ ἀρνηθῆτε σεις ὁ Λαὸς.

Λαὸς λέγεται, ἐκείνοι οἱ πολῖται ἐνοὺς κράτους ποῦ ὅταν βλέπουν καὶ δεινοπαθοῦν δὲν φωνάζουν μοναχᾳ, ἀλλὰ καὶ συσσωματόνονται, καὶ κινοῦνται καὶ ζητοῦν τὸ δίκαιόν τους ὅπως πρέπει.

Μαῦρες σημαίαις καὶ κατῆ ψευτοδιαδηλώσεις, εἶναι γελοῖα πράγματα, πρέπει νὰ κουνηθῆ ὁ Λαὸς ἀληθῶς, ὅπως καὶ ἄλλοτε κωνιῶτανε.

Ἐρήμαξε τὸ ἐμπόριον καὶ ἔκλεισαν τόσα ἐμπορικὰ καὶ κἀνεις ἀπὸ τοὺς φτωχέψαντας ἐμπόρους δὲν βγάξει τσιμουδιά. Διότι εἶναι ἡ ψόφιοι ἢ ἔκαναν τὴ κάργα τους, καὶ πεντάρᾳ δὲν δίνουν ἀν τὸ ἔθνος καταστρέφεται.

Ἐθνος εἶναι ἡ σακκούλα των.

Τὰ ἐργοστάσια κλείνουν ἓνα κατόπι ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ κἀνεὶς ἀπὸ τούτους ἐργοστασιάρχας δὲν μιλά, διότι εἶναι ψόφῳγοι καὶ αὐτοὶ.

Οἱ μπακάλεδες καὶ οἱ ταβερνιάρηδες καὶ οἱ καπνοπώλεδες καὶ τόσοι ἄλλοι ποὺ τούς ρήμαζε σὺς φόρους ὁ Τρικούπης, εἶναι καὶ αὐτοὶ ψόφῳγοι, τοὺς σέβουν καταστηματαρχὰς ἀνθρώπων σὰν λωποδύταις στὴ φυλακὴ, γιατί δὲν ἔχουν νὰ πληρώσουν τοὺς ἀφορήτους φόρους καὶ προτιμοῦν τὰ τόσσα ρεζίλικια χωρὶς κἀνεὶς νὰ μιλά.

Ὁ ἄλλος ὁ ψόφιος Λαὸς τρώει ψωμί κι' ἐλθαίς καὶ κοιμάται γιατί δὲν ἔφτασαν ἀκόμη οἱ φόροι καὶ ὡς τὴν κάππα ποὺ φορῆ καὶ κλέφταις δὲν φοβάται.

Ὅχι, Λαὸς δὲν εἴμαστε ἡμεῖς οἱ σημερινοὶ, εἴμαστε. . . . αἰ, κόντεψα νὰ τὸ πῶ.

Οἱ πατέρες μας ὅταν πλέον τὰ δεινοπαθήματά τους ἔφτασαν ὡς τὸ ἄμην, δὲν ἔκαναν διαδηλώσεις, οὔτε ἀναφοραίς, οὔτε παπαρδέλαις, ἀλλὰ ἐτόλμησαν μιά χούφτα Λαὸς, ἀλλὰ ἀληθινὸς Λαὸς νὰ ἐπαναστατήσῃ ἐναντίον τῆς Τουρκίας ποὺ τὴν ἔπρεπε ἢ γῆ καὶ ἢ οἰκουμένη.

Ἄλλὰ ὄχι μόνον τότε, παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ ἀφοῦ ἦρθε ὁ Ὁθωνας ὁ Λαὸς δὲν ἐπαίξει, ὅταν καταπιεζότανε νὰ λαβαῖν τὴ θέσιν του, καὶ νὰ τριβῆ τὰ μούτρα τῶν τυράννων του, ἔτσι ἤρε τὸ Σύνταγμα καὶ ἔτσι ἐδίωξε καὶ τὸν Ὁθωνα.

Ὅχι, δὲν εἶστε σεῖς Λαὸς, οἱ ὅποιοι σταυρόνετε τὰ χέρια μπροστὰ στῆς πόρταις τῶν καταστημάτων σας, καὶ περιορίζετε μ' ἀπελπισία νὰ λέτε: Μὰς κατάστρεψε ὁ Τρικούπης.

Εἶστε Λαὸς ἀλλὰ ψόφιος.

— Ζα αἰ

πρῶτος ἐγὼ ποὺ σὰς τὰ γράφω, γιατί ἂν ἀκούσω καὶ γίνῃ κάμμιὰ ἀναμπαμπούλα, ὅπως καὶ θὰ γίνῃ, θὰ τρυπώσω στὸ σπητάκι μου, καὶ θὰ λέω γελῶντας :

— Δὲς τοὺς μασκαράδες τοὺς σημερινοὺς πῶς ἀλληλοσκοτώνονται σὰν βλάκες, ὅπως εἶστε.

Τώρα

κάθεστε καὶ διαβάσετε στῆς ἐφημερίδες τὰ πρακτικὰ τῆς:

(7)

ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΑΡΣΑΚΕΙΟΝ

Ἄμα σηκώθηκε ὁ Πλατύσταμος τὸν ρώτησε ὁ κλητῆρας, πῶς ὀνομαζότανε καὶ τί δουλειά ἔκανε.

— Εἴμαστε μαθηταὶ καὶ δὲν ἔχομε μάθημα σήμερα γιατί πέθανε ὁ γυμνασιάρχης μας καὶ ἤρθαμε δῶ νὰ περάσωμε τὴν ὥρα μας.

— Ἔτσι αἰ ; Καὶ πότε θὰ πάτε στὸ λειψανὸ του ;

— Αὐριο τὸ μεσημέρι.

— Χοῦ. Ἐγὼ, ἐμένα κάπου σὲ γνωρίζω, μοῦ φαίνεται πῶς ἔτσι σὰν νὰ περνοῦστε συχνά ἀπὸ κείνους τοὺς δρόμους τοῦ Ἀρσακείου, μπάς καὶ συνώδευες κάμμιὰ συγγενῆ σου ;

— Βέβαια τὴν ἀδερφή μου.

— Καλὰ κἀνεὶς, γιατί πάνε ἐκεῖ κάτι μπιρμπαντόπαιδα καὶ ἐνοχλοῦν τὰ κορίτσα, καλὰ κἀνεὶς νὰ τὴν προφυλάγῃς. Καὶ ἀπόψε τί ὥρα θὰ πᾶς νὰ τὴν πάρῃς ;

Ὁ Πλατύσταμος ἄρχισε καὶ κιτρινίξε, μασοῦτε τὰ λόγια του, τάχασε καὶ δὲν εἶξερε τί νὰ ἀπαντήσῃ. Ἐμεῖς ἀκούγαμε τῆς κουβέντης των καὶ ἀρχίσαμε καὶ μεῖς νὰ τρεμουλιάζωμε, καὶ συλλογιώμαστε πῶς νὰ τὸ στρίψωμε.

— Μὰ: . . . ἀπάντησε ὁ Πλατύσταμος ὑπερὰ ἀπὸ χίλιας μισοφαγωμένες λέξεις, μὰ πιστεύω σήμερα νὰ μὴ πάγω, γιατί μπορεῖ νὰ πάγω περίπατο.

— Αὐτὸ τὸ ξέρουμε καὶ εἶναι περιττὸ νὰ μᾶς τὸ πῆς, ἀλλὰ ποιὸν δρόμο ἔχετε σκοπὸ νὰ τραβήξετε, κοντινὸς θὰ ἦναι ὁ περίπατός σας ἢ μακρυνὸς, ρωμαντικὸς ἢ πρακτικὸς ;

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, κύριε τί μου λές καὶ σὲ περικαλῶ νὰ μ' ἀφήσις ἥσυχο.

βουλις καὶ βλέποντας ὅτι ἀντίς γιὰ τὸ διαδύχο ἰσοζύγιό του ὁ Τρικούπης θὰ ἔχη ἔλλειμμα 50 μελλουονίων, τὰ διαβάξετε σὰν παραμύθια, σὰν νὰ συμβαίνουν στὴ Καλκούτα, ἀντὶ νὰ αἰσθάνεστε ἀπὸ τώρα, ὅτι ὅλα αὐτὰ θὰ ζεσπάσουν στὴ καμπούρα σας μαζὺ μὲ ὅσα βάρυτα ὡς τώρα σὰς τὴν ἔχει φορτωμένη ὁ Πετρέλαιος.

Τετρακόσα μελλουόνια, μωρὲ, μᾶς ξόδεψε ὡς τώρα ὁ Πετρέλαιος καὶ 50 μιλιούνια τὸ ἔλλειμμα καὶ κάμμιὰ ἄλλα τόσα γιὰ νὰ διοικήσῃ τὸ κράτος, ἂν σώσῃ, ἀπὸ δάνεια καὶ νέους φόρους πεντακόσα μελλουόνια σοῦ λέει ὁ ἄλλος, ἤγουν σας μισὸ διλιούνιο ποὺ το ἀκούει τινὰς καὶ ἀνατριχιάζει τὸ κορμὶ του.

Ποιὸς θὰ τὰ πληρώσῃ, ρε κύριοι, αὐτὰ τὰ φρικαλέα νέα χρέη ;

Σὺ χαμᾶλη λαὲ, ποὺ κοιμάσε, ὡς ποὺ νὰ ζυπνήσις μὲ κάμμιὰ Ἀγγλικὴ κατοχὴ καὶ τότε ἀς βγούμ νὰ τὴν ἐμποδίσουν ἢ Χελιδόνες καὶ ἢ Κουκουβάγιες ποὺ μᾶς ἔφερε, γιὰ νὰ κυνηγοῦν στὴ θάλασσα τοὺς κουβγιοῦς.

Ἄθλις Λαὲ, ἀλλὰ κιὸ ἄθλις Τρικούπη, διότι ὁ Λαὸς ἔτσι κ' ἔτσι τὴν τύχη του τὴν ἔδε, τώρα περιμένει ἀπὸ τὴν ἀντιπολιτεύει ποία θὰ ἦναι καὶ ἡ δικὴ σου, τὸ Λονδίνεν, ἢ τὸ Εἰδικόν ;

Ἀληθινά,

κύριε Τρικούπη, ὅταν σὺν Θεῷ καὶ ἐν βουλήσει κεφαλιοῦ σου καὶ ἐν καιρῷ νυχτὸς τύχει καὶ μᾶς ἀποχαιρητήσις λαθροεμπορικῶς ἀριθάρωντας γιὰ τὴν Λόντρα ποὺ δὲν τὴν βλέπει ὁ ἥλιος, καὶ ὅπου δὲν θὰ μπορῆς πλέον νὰ φορῆς κάθε μέρα πλυμένα φακόλλα, γιατί θὰ σοῦ τὰ χαλᾶ ἢ στάχτη καὶ ὁ κἀπνὸς τῶν ἐργοστασιῶν, πιστεύωμε, λέμε τότε, ποῦ ἂν βουλήσῃς νὰ τὸ κἀνης αὐτὸ, νὰ σὲ ὑποδεχθῇ καὶ ἡ Ἀγγλιτέρα σου τιμητικῶς, γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τῆς ἐδώσατε, παρατάσσοντάς σου στὴν πλατεία τῶν καρβουνιερῶν ἓνα λόχο μουτζουριδιῶν παιανίζοντάς τὸν ὕμνο τῶν τσαρλατάνων.

Σῶνε σου τώρα καὶ Κουράστिका.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς ; Ὅριστε, κύριε κοπιᾶστε, πᾶμε μέσα. Ἀχρεῖς, ἐλάτε καὶ σεῖς ἐδῶ τσακνίνιδες νὰ πᾶμε νὰ δοῦμε τίνος παιδιὰ εἶστε καὶ τί γυρεύτε δῶ.

Τότε πετάχτηκε καὶ εἶπε στὸν Πλατύσταμον, ἐκείνος ὁ πολίτης ποὺ ἦτανε μαζὺ μὲ τὸν κλητῆρα.

— Βρὲ μασκαρόπαιδο, κρίμας ποὺ εἶσαι καὶ γυιὸς τοῦ..... οὐ νὰ χάθῃς— Ποιὰ ἀδερφή σου βρὲ συνοδεύεις στὸ Ἀρσακίον, τὴν ἀδερφή μου τὴν ἔκανες ἀδερφή σου ;

— Ἐκείνη ποὺ λὲς σὺ θὰ ἦναι κάμμιὰ ἄλλη καὶ θὰ μαζᾶζῃ μὲ τὴν ἀδερφή μου.

— Δελαδῖ νὰ ἔχουνε ἓνα ζευγάρι μούτρα. Καλὸ κι' αὐτὸ. Ἄλλὰ αὐτὸ ἐδῶ τὸ μπουλετάκι ποὺ βρῖκα μέσα στὴ σάκκα τῆς ἀδερφῆς μου ποὺ τὴν ψάχνω κάθε νύχτα κρυφά τί λέει ; Νὰ σοῦ τὸ διαβάσω νὰ τ' ἀκούσῃ καὶ ὁ κύριος κλητῆρας ἀπὸ ὄω ; Ἄκου.

Ἐρατειή μου φίλητῆ μου φίλη.

Ἐπειδὴ ἔχω μάθημα τὸ πρωὶ, σὲ προειδοποιῶ καὶ σοῦ στέλωμ τὸ παρόν μου μὲ τὸν φίλον μου Κορούπην, νὰ σὲ εἰδοποιήσῃ ὅτι αὐριο τὸ χωρὶς ἄλλο θὰ κάνωμε τὸν περίπατο τοῦ κήπου τοῦ βασιλικοῦ.

Τι ὠραῖα, τι ὠραῖα, τὰ δύο μας ζευγαρωτά. Κύτταξε πάλι νὰ μὴ μοῦ κἀνης πάρα πολλὴ τὴν ἀγρία, γιατί θὰ σοῦ κακιώσω, καὶ θὰ κόψωμε χαρτὶ διὰ βίου.

Φιλῶ τὸ ὠραῖό σου στοματάκι καὶ τὰ δύο σου μάγουλα.

Πλατύσταμος.

— Αὐτὸ τὸ γράμμα δὲν εἶναι δικό σου ; Λίγα ὅμως τῆς γυρεύεις κακὸμοιρες, ἂν ἤμουνα ἐγὼ στὴ θέσιν σου θὰ τῆς γύρευνα καὶ κάτι παραπάνω. Τὶ θέλεις τώρα νὰ σοῦ κἀνω. Νὰ σὲ πιάσω νὰ σὲ λυώσω στὸ ξύλο ποῦς. νὰ μάθῃς γνώσι ; Βρὲ δὲν ντρέπεσαι κᾶν τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα σου ποὺ ἂν τὸ μάθῃ θὰ πάῃ νὰ σκᾶσῃ ἀπὸ τὴν λύπη του ; Βρὲ αὐτὴ εἶναι

Τώρα

ἀφοῦ σὰς παραλίμαρα ἀς πῶμε καὶ κάμποσα ἀποκρηάτικα.

Ἡ Ἀποκρηά, κύριοι καὶ κυρίαίς, ἀρσενικοθήλυκοι ἤγουν, ὀνομάστηκε ἀπὸ τὸ ἀπὸ καὶ κρηά, τὸ ἀπὸ θὰ πῆ ὄξω, τὸ δὲ κρηά μέσα, ἤγουν ἀπέχω ἀπὸ κρυά. Γιατί ὅσοι μασκαριούνται κρυολογοῦν τώρα.

Ἄλλοι θέλουν νὰ ποῦν, πῶς τάχα παράγεται ἀπὸ τὸ ἀπέχω τῶν κρηάτων, ἀλλὰ πέστε τους τὸν κηχὸ τους τὸν καιρὸ, καὶ εἰ εἶναι ἀγράμματοι.

Ὁ καθηγητῆς μας Κόντος λέει πῶς ἀποκρηά ἢ ἀπέκρηαι, ὅπως θέλετε θὰ πῆ κατάλυσις κρηάτων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἔχει λάθος, γιατί ἔπρεπε τότε νὰ λέγεταί κρηιοφαγεῖα, καὶ ὄχι ἀπέκρηαι, τί γυρεύει πάλι ἐκείνη ἢ ἀπέμῆσα, τὸ ὅποιον θὰ πῆ ἀπέχεσθε κρηάτων, βωδινῶν καὶ χοιρινῶν καὶ μάλιστα μερικῶν τράγων ποὺ κατάγονται ἀπὸ κείνους ποὺ εὐγανε ὁ Νῶε ἀπὸ τὴν κιβωτὸ τοῦ Νῶε.

Ὁ Ἐρασμος, ἓνας μεγάλος φιλόσοφος ποὺ ἐγγράφη ἓνα βιβλίον ποὺ τὸ λένε «Μωρίας ἐγκώμιον» λέει μέσα σ' αὐτὸ ὅτι ὑπάρχουν στοὺς ἀνθρώπους κάθε χρόνο περίοδος μωρίας, νὰ μὴ τοὺς ἀρέσουν τὰ φουκά τους μούτρα, ἴλλα νὰ θέλουν νὰ γίνουν ἄλλοι κερατάδες καὶ ἄλλοι μασκαράδες καὶ μασκαραδιασμένους.

Δὲν ὑπάρχει ἔθνος ἐπὶ γῆς ποὺ νὰ μὴν ἔχη καὶ τὴν ἀπὸ κρηά του διαφορέτροπη, κάθε ἓνα δηλαδὴ μὲ τὴ ζουρλά του. Ἄλλὰ ποῦ νὰ σὰς περιδιαγράψω γὼ τώρα ποὺ βιάζωμε, πρὸς αὐρος μου κάθε ἐνοῦς τῆς ἀποκρηαίς.

Τώρα πάλι θὰ ρωτήσετε καὶ ἀπὸ ποῦ παράγεται ἡ λέξις μασκαράδες ; Νᾶ, ἀπὸ τὸ μᾶσκα, ἤγουν μούτσουνα, ἢ ὅποια παράγεται ἀπὸ τὸ μούτσουνο τοῦ προσώπου, τὸ δὲ ἄλλο ἢ κατάληξις ρᾶδες ἐκολληθήκε ἔτσι γιὰ οὐρά καὶ γιὰ νὰ χορταῖν τὸ στόμα, καὶ γι' αὐτὸ ἀκούτε νὰ λένε ἢ χρυσογαδουρίνης :

Ἀπόψε μπόμ ὦρα ἀρεβαρτερσιον μασκῆ στοῦ κουμπάρου, στῆς μαντὰμ Ριζίκη, Σλήμαν καὶ ὅπου τύχει ἀπρόπλητες.

Ὡς καθὼς παρατηρᾶτε, οἱ χρυσογάδαροι τοὺς μασκαράδες, ὅπως ἦναι καὶ φαίνονται, καὶ γιὰ νὰ μὴ ντροπιάζουν τὰ

ἓνα φτωχοκρίτσο καὶ σὺ κοιτᾶμ πλουσιῶν γυιὸς, γιατί βρὲ νὰ θέλῃς ἀπὸ τώρα νὰ τὸ ἀποπλανέσῃς καὶ καὶ ἀστρέψῃς ἓνα κρηάτι ποὺ δὲν θὰ τὸ πάρῃς. Μπιρμπάντε.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν κλητῆρα ἐξακολούθησε νὰ λέῃ :

— Ξέρεις κύριε κλητῆρα πῶς τὸ ἀνακάλυψα ὅτι ἡ ἀδερφή μου μὲ κάποιον τσαλαπετεινᾶρι θὰ τὰ εἶχε μπλεξῆ ; Τὴν ἔβλεπα τὸ πρωὶ, ὅτι ἔφευγε πρὶν τῆς ὥρας καὶ τὸ βράδυ ἐρχότανε ἀργότερα. Ἐπειτα μάθημα νὰ μελετήσῃ δὲν εἶχε νοῦ, ἀπὸ κάτω δὲ ἀπὸ τὰ βιβλία τῶν μαθημάτων της εἶχε κρυμμένα τὰ μνηστορήματα, καὶ ἀντίς γιὰ τὰ μαθήματα διδάξαε αὐτά. Στὰ κεντρίδα της ἐπαιδευόταν νὰ ρεϊνὲν μιά ὀρολογιοθήκη, ἢ ὅποια εἶνε ἀφαντος, ὅταν πλέον τελείωσε καὶ μοῦ εἶπε πῶς τὴν κράτησε τὸ σχολεῖο ἐπειδὴ ἦτανε πολὺ ὠραία γιὰ νὰ τὴν ἐκθέσῃ στῆς ἐξετάσεις, ἀλλὰ ἐγὼ ἔψαξα τὴν σάκκα της καὶ βρῖκα δύο ζευγάρια φῖνα γάντια γυναικεῖα μέσα. Τώρα τί ἔφαγε, ἐκείνη τὸ ξέρεῖ καὶ τὰ μεσοφῶρα της ποῦ τῆς τὰ σῆκωσα γιὰ νὰ μὴ πᾶν στὸν βρόντο ἢ βρεχτούρες. Ἐκείνη νόμιπε πῶς θὰ περιοριζόμουνα σὲ κάμποσαις μασκουναίς γιὰ νὰ τῆς ξετινάξω τὰ φουστάνια, ἀλλὰ ὅποιος δέρνει γυναίκα στὰ φουστάνια, εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ δέρνῃ γάδαρο στὸ σᾶμάρι, καὶ ἔτσι μοῦ τὰ μαρτύρησε ὅλα πῶς ὁ κύριος ἀπὸ ὄω ἐκλεψε τὰ γάντια τῆς μάνας του καὶ τῆς τᾶκανε μπουναμά, ὡς καθὼς κι' αὐτὴ τὴν ὀρολογοθήκη. Πᾶμε τώρα μπιρμπάντε στὸ σπίτι σου, ἐλάτε καὶ σεῖς μαζὺ.

Ἐμεῖς ἀκολουθήσαμε σὰν πρόβατα ἐπὶ σραγῆν, ὅταν ὁ μως φτάσαμε κεῖ στὰ Ὀλύμπια ποῦ ἦτανε ρουμᾶνια τὸ βάνωμε στὰ πόδια. Πίσω μας ὁ κλητῆρας, ἀλλὰ ποῦ νὰ μᾶς φτάσῃ ποῦ εἴχαμε μάθει καὶ γυμναστικὴ στὸ τρέξιμο.

Ἄμα γλυτώσαμε λαχανιασμένοι μοῦ εἶπε ὁ Κορούπης.

— Εἴμαστε χαμένοι. Τώρα τί θὰ κάνωμε ;

— Τί ; Νᾶ πᾶμε στὰ σπίτια μας, καὶ ὅτι βρῆξι ἀς κατεβάσῃ. Καὶ πήγαμε.

μούτρα τους τοὺς κάνουν μὲ μισὰ λόγια μασκῆ, ἐνῶ εἴμεῖς ἀπεναντίας τοὺς κάνωμε μασκαράτα, μασκαράδες, νὰ χορταῖν τὸ στόμα καὶ ἀπὸ λόγια σὰν τὰ μακαρούνια.

Τέλος

πάντων ἀφοῦ φτάσαμε στὴν περιοδικὴ ἐποχὴ τῆς τρέλας, καθὼς εἶπε ὁ Ἐρασμος, δὲν εἶναι ἀσχημὸ νὰ κάνωμε τὰ πιὸ φρόνημά μας.

Θέλετε νὰ διασκεδάσετε, τὸ καλλίτερο εἶναι ἔπαρε σὺ τῆ λίρα σου κ' ἐγὼ τὸν ταμπουρά μου, καὶ ἀειντέστε νὰ γλεντίσωμε κάτω στὴ πεθερά μου, ἤγουν συγγενικὰ καὶ φιλικὰ.

Τὶ τὰ θέλετε, βρὲ ἀδερφεῖ τὰ ταθατούρια καὶ τοὺς μπαλ μασκῆδες καὶ σουαρέδες καὶ κολοκύδια χωρὶς ρίγανι. Διασκεδάστε ἀναμεταξὺ σας ὅσοι γνώριμοι συγγενεῖς καὶ φίλοι, ποῦ νὰ ξέρῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον τί ταμπάκο φομαίρει, καὶ ὄχι σὲ ἀνακατοπούρα ὁ Θεὸς ποῦ δὲν ξέρεῖ τινὰς ποῦ βρίσκειται ἢ γυναικὰ του. Αὐταίς ἢ συναναστροφαίς εἶναι γιὰ τοὺς χρυσογαδάρους, ἢ ὅποιαίς πλέον κατάντησαν σκυλολόγιον, καὶ τοῦ Κυρίου, ἐν ἡμεραῖς κρηιορραχίας φυλακῆ ἐν τῷ στόματί μου, γιὰ νὰ μὴ μοῦ ξεφυγοῦν ὅσα θὰ σὰς πῶ μεθαῦριο γιὰ τοὺς χορούς τῶν χρυσογαδάρων, τοῦς ἐξώλης καὶ προώλης.

Ἡ πονηρείς

τοῦ ἐπὶ τῆς βλακειᾶς ὑπουργοῦ μας.

Προχτὲς εἶχε ὁ φίλος του ἐπὶ τῆς Σούφρας ὑπουργὸς ἓνα τσομπουσάκι χάριν τοῦ κυρ Βασίλη Σάββα, τὸν πατέρα τῆς ἐφημεριδοπωλητῆς τῆς Σύρου καὶ δὲν ἦτανε προσκαλεσμένους αὐτός. Τὶ σκέφτεται λοιπόν.

Στέλνει τὸν ἐπὶ τῆς ἀμερικανομέριμνας ὑπουργὸ νὰ πάῃ νὰ κἀνῃ πῶς θὰ γυρεύῃ αὐτὸν, καὶ ἄμα ποῦ τοῦ ποῦν κάτω νὰ πάρῃς ἓνα μεζὲ νὰ στρωθῇς στὰ καλὰ, καὶ ἔφατα.

Καὶ ἔτσι ἔγινε. Ὁ ἐπὶ τῆς Σούφρας ὅμως ποὺ κατάλαβε, ὅτι τὸ ἓνα κοράκι σούρνει τὸ ἄλλο, ἄμα εἶδε τὸν ἐπὶ τῆς ἀμερικανομέριμνας, τοῦ εἶπε ὀρθά κορτά :

Ἐνα μεζεδάκι στὸ πόδι καὶ ρεῦγα γιατί ἔχομε ἰδιαιτέρα.

Ἐστερα ἀπὸ λίγαίς μέρης ὁ Πλατύσταμος καὶ ὁ Κορούπης ἐστάλησαν στὴν Εὐρώπη, ὅπου ἔγιναν ἀνθρώποι. Ἐμὲ δὲ μὲ βάναν στὸ Βαρβάκειο, ὅπου ἀπομπερπάταξα, ὡς ποῦ κατάντησα τώρα νὰ σὰς βγάξω τὸν ἡλιάρθρωπο, πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τῆς κουταμάρας σας.

Συμπέρασμα.

Μ' αὐτὰ θέλω νὰ πῶ, ὅτι κάμμιὰ αὐστηρὴ ἐπίθλησις δὲν γίνεταί τώρα, οὔτε ἀπὸ τὴν ἐξουσία οὔτε ἀπὸ τοὺς γονεῖς γιὰ νὰ μὴ μαζεύωνται ἐκεῖ στοὺς δρόμους ὅλα τὰ τσακνοκούδουνα τῆς Ἀθήνας καὶ κορτατζάρουν καὶ διασφείρουν τὰ κορίτσα μὲ λόγια καὶ μὲ ἔργα.

Καὶ οἱ γονεῖς τῶν κοριτσῶν καὶ οἱ δασκάλαις πρέπει ἀφοῦ τ' ἀφίνουν καὶ ξετινάξουν γιὰ κάμποσο καιρὸ, ἐξαφνα νὰ κάνωμ κατ' οἶκον ἐρευνα στῆς σάκκας τους, γιὰ νὰ ἐπιθεωροῦν ἢ νὰ λοῦς πολεμοφῶδια ἔχουν μέσα ἐκτός ἀπὸ τὰ τακτικὰ τῶν βιβλίων τους.

Ἄς ὑποθεσωμε, ὅτι ἓνα κορίττι τὰ ψῖνει ἀπὸ τὸ σχολεῖο μ' ἓνα τσακνί, τί θὰ γίνῃ ὅταν θὰ ἀπολυθῇ καὶ πάρῃ τὸ δίπλωμά της ;

Μπάς ἐργολάβα.

Καὶ γι' αὐτὸ χωρὶς νὰ προσβάλλωμε κάμμιὰ ἀπὸ τῆς καλαις μας δασκάλαις, μπορούμε νὰ πῶμε, ὅτι τὸ ὄνομα δασκάλα καθὼς πάει, θὰ καταντήσῃ ὑστερα ἀπὸ λίγα χρόνια νὰ σημαῖν κοινὴ γυναῖκα, καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν τῶν κυρὰ δασκαλισσῶν, ὄχι ὅλων, ἐννοεῖται.

Κάμμιὰ πρόνοια, καὶ μόνο ἢ θεῖα πρόνοια μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν ὄξω διαφορά τοῦ Ἀρσακείου, διότι περὶ τοῦ μέσα οὐδεὶς λόγος, ἐπὶ τοῦ παρόν.

— Στο πόδι ; Και γιατί όχι στο χέρι ;
 — Πάρτο όπου στο διάολο θέλεις, νά ἔνα σκομπροκέφαλο, νά και ἕνα κρῆσι πού στο κερνούμε ὅλοι ἀπό τὰ ποτήρια μας. Και τούθ' ἄν τὰ ἀποπήματ'α. Κατεβαίνει κάτω ὁ σκομπροκέφαλος και τσακόνεται με τὸν ἐπί τῆς βλακείας γιά τὴν προσβολή πού τοῦ ἔγινε :

— Βρέ κουτέ, τοῦ εἶπε, τί σέ μέλει ἐσένα, αὐτὴ τὴν προσβολή θά τὴν ἔτρωγα γ'ὼ ἂν πῆγαίνα, ὥστε τώρα ἀντανακλᾷ σέ ξένα μούτρα.

Και πῶς δὲν μούσκασες.

Ἄλλη

Προχτές ἔστρώπισε μιά ρουστανέλλα, χωρίς βλαχοκαλτσες ἕνα φέσι και με τὸ πουκάμισό του μόνο, ἦγουν πανταλενοφουστανελάς πῆγε νά τὸν φωτογραφήσῃ ὁ Κ. Δημητρίου.

— Βρέ τί κατάστασις εἶναι αὐτὴ τὸν ρωτᾷ.

— Βρέ ἀδερρὲ φωτογράφησέ με ἐμέν'α και πὲς πῶς εἶμαι φουστανελλάς ἀπόστρατος.

Ἄλλη.

Στὸν Περαιά τὸν πανιρολογοῦσαν με μιά πού εἶχε τὰ πραγματάκια της και δυὸ χωράφια πού δὲν εἶξεραν πού ἔπεφταν, γιὰτί λέει, ὅπως τὰ κάνανε τώρα αὐτοὶ οἱ κλεφτοχωραφάδες δὲν μπορεῖ νά βρῆ κάνειῖς και το δικό του πούθες κείται. Ἡ νύφη ἦτανε μορφούλα και τοῦ καλάρεσε, ἀλλὰ χωρίς προίκα πάλι, τί ἐσκέφθηκε λοιπὸν ; σηκόνεται :

— Με τὸ παρντὸν εἶπε μπορῶ νά μιλήσω δυὸ λόγια ἰδιαιτέρα με τὴ νύφη ἂν δοῦμε ἂν συμφωνοῦμε;

Παραδέχτηκαν πεθερὰ και προξενίτρα και τὴν πῆρε στὴν ἄλλη κάμαρα ὅπου τῆς εἶπε :

— Γιά νά σοῦ πῶ κυρία, ὅταν θά παντρευτοῦμε θά συμφωνοῦμε ;

— Ναι κύριε, του ἀπάντησε ἡ νύφη με τὰ μάτια κάτω

— Πολὺ καλά, εἶμαστε σύμφωνοι ἀλλὰ νά ξέρης ὅτι ἐγὼ ἕνα πράγμα πού δὲν δοκιμάζω πρῶτα δὲν μπορῶ νά κάνω κουτουράδα νά τὸ πάρω, και χρᾶπ τὴ γραπὸνει και τῆς φιλά τ' αὐτὴ γιὰτί ἐκείνη ἔκρυψε τὰ μούτρα της, ἀμέσως δὲ βγαίνοντας ἐφώνησε :

— Ἄ μπά, δὲν συμφωνοῦμε δὲν συμφωνοῦμε, καθόλου και ἀπὸ τώρα μάλιστα. Ἄντιό σας.

Τσουμποδς: πλακιώτικο.

Ἡδη.

Ἐτεῖ ὀνομάζεται ἕνα νέον ἐργοστάσιον *Οἰνοπνευματοποιεῖα* πού συστήθηκε στὸ Νέο Φάληρο, ἀλλὰ εὐρωπαϊάνα και τὸ ἔχουσι οἱ Ἀδελφοὶ Φινόπουλοι και ὁ ἀγγλὸς Φριδερίκος Μπράουν.

Τὸ κατὰστημα λοιπὸν αὐτὸ ἄρχισε πρὸ ὀλίγον ἡμερῶν τὰς ἐργασίας τῶν δουλειῶν του και δουλεύει σὺν Θεῷ καλὰ-Τὸ ζύμωμα τῶν διαφόρων χόρτων πού βγάζουν τὸ οἰνόπνευμα γίνεται με τὴν ἀτμοσφαῖρα τοῦ ἀέρος πού τὴν ἐπιβλέπει ὁ καλὸς τεχνίτης μας Γεωρ. Λάντου, και γι' αὐτὸ βγαίνοи κα θαρώτατα και χωρὶς νά μυρίζη, ὡς ἐκεῖνα τοῦ βγαίνουи με τὴ δόξα και βρωμομυρίζουи σὰν τὸν δόξυ Τριχούπη.

Ὅσοι λοιπὸν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ οἰνοπνεύματα και ἄλλα πνευματώδη ποτὰ, ἔμποροι και ἔμπορίσκοι πηχίνεστε και δινετε τὰς παραγγελίας σας εἰς τὸ γραφεῖον τῶν Ἀδελφῶν Φινόπουλων πού εἶναι στὸν σταθμὸ τοῦ Περαιά μαροστά.

Τὸ καλὸ αὐτὸ ἐργοστάσιον βγάζει λέει και κάτι οὐσίαισιν θρεπτικαῖς γιά νά παχαίνουи τὰ ἄλογα, τὰ πτηνὰ, τὰ βώδια και οἱ χοῖροι και τῆς ὁποιαῖς φυτικαῖς οὐσίαισιν δίνει ἐπὶ τοῦ παρὸν *δωρεάν* γιά νά δοκιμάσουи ὅσοι θέλουи. Λοιπὸν ἐμπρὸς ἐκεῖ κάτω ὅλοι νά παχύνουи ἀνεξόδως.

Χρυσογάδαρος μασκαρεμένος.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Πλησίον

εἰς τοῦ Φατούλη τὸ ἀνοπωλεῖον τῶν λουλουδιῶν πουλοῦνται μαντολάτα τῆς Ζακύνθου με κουκουνάρια και ἀμύγδαλα και με μετὴ σχεδὸν τιμὴ ἀπὸ ὅση τὰ πουλοῦν ἐδῶ, ἀλλὰ πρᾶγμα Ζακυθινόν. Ἐπίσης πουλεῖται σαλτσιόστο με σκέρδα και με χωρίς, πρῶτης, ὡς καθὼς και τυρὶ πού εἶναι Θεός. Ὅλα τῆς Ζακύνθου και ὡς καθὼς εἶπαμε σὲ ὑπερλίαν συγκαταβατικὰς τιμὰς και συμφερούσας εἰς τοὺς πουλητὰς και ὄχι μόνο εἰς τοὺς ἀγοραστὰς. Λοιπὸν τώρα πού μᾶς χαντάκωσε ὁ Πετρελαῖος ἐμεῖς οἱ φωτοχοῖ πού θέλουе και καλοπέρασι, ἀλλοῦ πῶς σπινώτερα και καλὰ πρᾶγματα ἀπ' αὐτὰ πού εἶπαμε δὲν θά βρῆτε. Καὶ ἰδοὺ ἡ Ρόδος ἰδοὺ και τὸ πῆδημα, και πρᾶγμα πού φαίνεται κουλαοῦς δὲν θέλει.

Στὸ

δρόμου τῆς Εὐαγγελιστρίας ἀριθ. 35 και ἀπέναντι εἰς τὸ Κηροποιεῖον τοῦ κύρ Κωνσταντίνου ἀνοῖξε νέον ξενοδοχεῖον Ὀθωμανικόν, ἦγουν μπατασατῆδικον και μετὰ ἄλλων φαγητῶν ἀλλὰ Κωνσταντινοῦπολιτα. Πηγαίνετε, φάγετε, πίστετε και ἂν δὲν σᾶς ἀρέσῃ μη ξεναπᾶτε.

Οἱ γενεκοί

ἐργολάβοι τῆς καθ' ὅλον τὸ κράτος διαχειρήσεως και πώλησεως Πετρελαίου, πυρεῖων και παιγνιοχάρτων, εἰδοποιούσιν ὅτι ἀπὸ τὴν 21ην Ἰανουαρίου ε. ε. ἄρχεται ἡ πώλησις πετρελαίου κατὰ τὰ διατεταγμένα ἐν μὲν ταῖς Ἀθήναις ἐν τῇ εἰδικῇ αὐτῶν ἀποθήκῃ κειμένη κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ἀνδριανοῦ και Καπνικαρέας, παρὰ τῇ παλαιῇ ἀγορᾷ, ἐν Περαιεὶ δὲ ἐν τῇ εἰδικῇ αὐτῶν ἐπίσης ἀποθήκῃ, κειμένη ἐν τῇ ὁδῷ Ἀφροδίτης παραπλευρῶς τοῦ ἀτμομύλου τῶν ἀδελφῶν Λάμπρου. (Ἐκ τοῦ γραφείου αὐτῶν).